Tento dokument je třeba brát jako dokumentační nástroj a instituce nenesou jakoukoli odpovědnost za jeho obsah

►B ►M1 **ROZHODNUTÍ KOMISE V PŘENESENÉ PRAVOMOCI (EU) 2015/2290**

ze dne 5. června 2015

o prozatímní rovnocennosti solventnostních režimů platných v Austrálii, Brazílii, Kanadě, Mexiku a Spojených státech amerických, které platí pro pojišťovny a zajišťovny se sídlem v těchto zemích ◄

(Úř. věst. L 323, 9.12.2015, s. 22)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►M1	Rozhodnutí Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/309 ze dne 26. listopadu 2015	L 58	50	4.3.2016

Opraveno:

►C1 Oprava, Úř. věst. L 328, 12.12.2015, s. 126 (2015/2290)

▼B

▼M1

ROZHODNUTÍ KOMISE V PŘENESENÉ PRAVOMOCI (EU) 2015/2290

ze dne 5. června 2015

o prozatímní rovnocennosti solventnostních režimů platných v Austrálii, Brazílii, Kanadě, Mexiku a Spojených státech amerických, které platí pro pojišťovny a zajišťovny se sídlem v těchto zemích

▼B

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) ([1]), a zejména na čl. 227 odst. 5 uvedené směrnice,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice 2009/138/ES stanovuje obezřetnostní režim založený na posouzení rizik pro pojišťovny a zajišťovny v Unii. Směrnice 2009/138/ES bude v plném rozsahu uplatňována na pojistitele a zajistitele v Unii počínaje 1. lednem 2016. Přestože směrnice 2009/138/ES bude plně uplatňována až od 1. ledna 2016, může Komise již nyní přijmout toto rozhodnutí v přenesené pravomoci v souladu s článkem 311 směrnice 2009/138/ES.

(2) Článek 227 směrnice 2009/138/ES se týká rovnocennosti pojistitelů ze třetích zemí, kteří jsou součástí skupin s hlavním sídlem v Unii. Pozitivní stanovení rovnocennosti podle článku 227 směrnice 2009/138/ES prostřednictvím aktu Komise v přenesené pravomoci umožňuje takovým skupinám v případech, kdy se jako konsolidační metoda pro vykazování údajů skupin použije metoda odpočtu agregovaných dat, zohlednit pro účely výpočtu skupinového solventnostního požadavku a použitelného kapitálu výpočet kapitálových požadavků a dostupného regulatorního kapitálu podle pravidel jurisdikce mimo Unii, a nikoliv výpočty na základě směrnice 2009/138/ES.

(3) Čl. 227 odst. 5 směrnice 2009/138/ES stanoví určení dočasné rovnocennosti na dobu určitou pro třetí země, jejichž režimy solventnosti v pojišťovnictví splňují určitá kritéria. Stanovení dočasné rovnocennosti platí po dobu deseti let s možností prodloužení.

(4) Podle čl. 33 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 ([2]) vydal Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění Komisi své doporučení

([1]) Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1.

([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010, ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48).

▼B

k posouzení třetích zemí podle čl. 227 odst. 5 směrnice 2009/138/ES ([1]). Pokud jde o Spojené státy, dialog o pojištění, který byl zahájen v roce 2012 a jehož cílem je zlepšit vzájemné porozumění příslušným regulačním režimům a režimům dohledu v oblasti pojištění, je základním rámcem pro vzájemnou výměnu informací, díky níž bylo možné dospět k závěrům uvedeným v tomto rozhodnutí.

(5) Dle australských kapitálových standardů pro životní a neživotní pojištění (LAGIC) (General Insurance Prudential Standard (GPS) 110: Capital Adequacy, Life Insurance Prudential Standards (LPS) 110: Capital Adequacy) musí pojistitelé vypočítat kapitálové požadavky pro pojistné riziko, riziko pojistné koncentrace, riziko aktiv, rizika koncentrace aktiv, operační riziko a přínos agregace. Používá se přístup založený na bilanční sumě. Existuje minimální kapitálový požadavek (obezřetnostní kapitálový požadavek, PCR); pojistitelé jsou rovněž povinni zavést interní postup pro hodnocení kapitálové přiměřenosti (ICAAP), kterým se stanoví opatření k nápravě snížení kapitálu prostřednictvím bodů stanovených nad rámec PCR. Neživotní pojistitelé mohou používat interní modely s výhradou jejich schválení australským úřadem pro obezřetnostní regulaci (APRA). GPS 220 a LPS 220 (Řízení rizik) požadují zavedení rámce pro řízení rizik, který musí zahrnovat minimálně strategii řízení rizik popisující politiky a postupy řízení rizik, odpovědnost za řízení a vnitřní kontroly. Pojistitelé musí úřadu APRA hlásit svou solventnost, finanční situaci, finanční výkonnost, kapitálovou přiměřenost, investice, aktiva a jejich koncentraci, údaje o pojistném a žádostech o pojistné plnění, závazky plynoucí z pojistných smluv a podrozvahové expozice. Podle zákona o společnostech z roku 2001 musí společnosti vypracovat a předložit výroční finanční zprávy australské komisi pro cenné papíry a investice. Poskytovatelé životního i neživotního pojištění a pojišťovací skupiny jsou povinni poskytovat další informace týkající se řízení kapitálu a kapitálové přiměřenosti. Úřad APRA může informace sdílet s ostatními orgány finančního dohledu; je smluvní stranou vícestranného memoranda o porozumění o spolupráci a výměně informací vypracovaného Mezinárodní asociací dozorů v pojišťovnictví (memorandum IAIS) a uzavřel memoranda o porozumění se zahraničními orgány dohledu (včetně řady orgánů z Unie). APRA samostatně odpovídá za obezřetnostní regulaci a dohled nad pojistiteli a pouze APRA může subjektům udělovat povolení k výkonu pojišťovací činnosti v Austrálii. APRA má pravomoc vydávat obezřetnostní normy, které mají právní sílu zákona. Žádný současný ani bývalý zaměstnanec úřadu APRA nesmí

([1]) Posouzení rovnocennosti vypracované orgánem EIOPA pro Brazílii, 10. března 2015.
Posouzení rovnocennosti vypracované orgánem EIOPA pro Bermudy, 9. března 2015.
Posouzení rovnocennosti vypracované orgánem EIOPA pro Kanadu, 28. ledna 2015.
Posouzení rovnocennosti vypracované orgánem EIOPA pro Austrálii, 16. července 2013.
Posouzení rovnocennosti vypracované orgánem EIOPA pro Mexiko, 16. července 2013.

▼B

poskytovat důvěrné informace získané při výkonu svých povinností či své funkce, v opačném případě mu hrozí právní postih. Předávání informací soudu je přísně omezeno.

(6) Zákon o pojištění na Bermudách stanoví dva kapitálové požadavky pro pojistitele jiné než kaptivní pojišťovny ([1]): minimální míru solventnosti (MSM) a posílený kapitálový požadavek (ECR), které platí pro poskytovatele komerčního životního i neživotního pojištění. Požadavek ECR se určuje na základě příslušného základního solventnostního kapitálového požadavku (BSCR) podle standardního vzorce nebo schváleného interního kapitálového modelu pojistitele za předpokladu, že požadavek ECR je alespoň rovnocenný požadavku MSM pojistitele. Požadavek BSCR se týká následujících rizik: úvěrového rizika, rizika kreditního rozpětí, tržního rizika, rizika pojistného, rizika technických rezerv, úrokového rizika, katastrofického rizika a operačního rizika. Jako včasné varování pro prahovou hodnotu solventnosti se používá míra cílového kapitálu ve výši 120 % ECR. Pravidla pro kvalifikovaný kapitál se liší v závislosti na jednotlivých kategoriích pojistitelů. Zákon o pojišťovnictví obsahuje rovněž ustanovení o povinnosti podniků vykazovat údaje týkající se jejich solventnosti. Bermudský měnový orgán (BMA) je nezávislým regulátorem a orgánem dohledu. Většina bermudských pojistitelů je povinna vypracovat dodatečné účetní závěrky v souladu s Mezinárodními standardy účetního výkaznictví, pojistitelé mohou rovněž používat jakékoliv obecně uznávané účetní zásady uznané orgánem BMA. Pojistitelé musí zveřejňovat své účetní závěrky, které obsahují kvantitativní a kvalitativní informace. Orgán BMA může uzavírat dohody a vyměňovat si informace se zahraničními orgány dohledu; orgán je signatářem memoranda IAIS. Orgán BMA je vázán zákonem o důvěrnosti, podle nějž se veškeré informace týkající se obchodní činnosti či záležitostí finančních institucí podléhajících dohledu nebo týkající se osob, které uvedené informace zpracovávají, získané zaměstnanci BMA, považují za důvěrné.

(7) Zákon o pojišťovnictví č. 73/1966 v Brazílii stanoví, že aby pojistitelé dostáli všem svým závazkům, musí vytvořit technické rezervy, zvláštní fondy a rezervy v souladu s kritérii stanovenými národní radou pro soukromé pojištění (CNSP). Podle usnesení CNSP 316 se za minimální požadovaný kapitál (CMR) považuje vyšší z částek základního kapitálu nebo rizikového kapitálu. Základní kapitál je fixní částka související s typem subjektu

([1]) Zákon o pojišťovnictví zavádí různé kategorie pojistitelů, které podléhají různým souborům předpisů. Kaptivní pojišťovny jsou zvláštní kategorií pojistitelů, která nebyla do posouzení orgánem EIOPA zahrnuta a není předmětem tohoto aktu.

▼B

a regiony, ve kterých bylo subjektu povoleno provozovat činnost, stejně tak jako rizikový kapitál, který je součtem kapitálových požadavků k upisovacímu, úvěrovému, operačnímu a tržnímu riziku. U většiny pojistitelů je rizikový kapitál vyšší než základní kapitál, čímž představuje CMR. Usnesení CNSP č. 3162/2014 stanoví pravidla pro použití interního modelu jako alternativy standardního vzorce pro výpočet CMR. Existují minimální požadavky na správu a řízení společností. Pojistitelé musí mít zavedeny systémy vnitřní kontroly nad svou činností, informačními systémy a dodržováním právních předpisů. Orgán Superintendência de Seguros Privados (SUSEP) odpovídá za dohled nad brazilským pojišťovnictvím. SUSEP spadá pod ministerstvo financí jako výkonný orgán pro pravidla stanovená orgánem CNSP. Jeho generální rada má nezávislou pravomoc stanovit obecné zásady regulace a dodržování usnesení CNSP v oblasti její pravomoci. Pojistitelé jsou povinni předkládat orgánu SUSEP každý měsíc údaje o kapitálu, aktivech, pasivech, příjmech a výdajích, jakož i každé čtvrtletí podrobnosti o operacích, rozvaze a výkazu zisků a ztrát; pojistitelé musí zveřejňovat své účetní závěrky, které obsahují kvantitativní a kvalitativní informace. Orgán SUSEP může uzavírat dohody a vyměňovat si informace se zahraničními orgány dohledu; orgán je signatářem memoranda IAIS. Informace mohou být použity pouze pro účely dohledu v oblasti působnosti funkcí, jež orgán SUSEP vykonává v oblasti dohledu. Vedle toho se informace získané od jiného orgánu použijí pouze pro účely dané žádosti. Současní i bývalí zaměstnanci orgánu SUSEP jsou vázáni zákonem o důvěrnosti.

(8) Zákon o pojišťovnách v Kanadě vyžaduje, aby pojistitelé udržovali přiměřený kapitál. V pokynech zveřejněných úřadem inspekce finančních institucí (OSFI) jsou stanoveny podrobné standardy. Příslušnými kapitálovými požadavky na pojistitele jsou požadavek zachování minimálního kapitálu a přebytku (MCCSR) pro poskytovatele životního pojištění a minimální kapitálový test (MCT) pro poskytovatele neživotního pojištění. MCCSR i MCT řeší rizika související s aktivy i pasivy zahrnutými do rozvahy i mimo rozvahu. Poskytovatelé neživotního pojištění musí mít kapitál přesahující 100 % MCT, zatímco poskytovatelé neživotního pojištění musí mít kapitál vyšší než 120 % MCCSR. Je-li jejich kapitál nižší, nesmějí pojistitelé vykonávat činnost. Kromě těchto požadavků je pro účely dohledu zavedena i míra cílového kapitálu ve výši 150 % MCT pro poskytovatele neživotního pojištění a 150 % MCCSR pro poskytovatele životního pojištění. Kapitálové požadavky se vypočítají podle standardního vzorce; využití interních modelů je povoleno pouze ve velmi omezených případech. Pojistitelé jsou rovněž povinni stanovit interní cílový kapitálový poměr na základě vlastního posouzení rizik a solventnosti (ORSA), včetně nepovinných zátěžových testů, které zohledňují specifika pojistitele. Úřad

▼B

inspekce finančních institucí (OSFI), což je kanadský orgán dohledu nad pojišťovnictvím, je nezávislou federální samofinacovanou agenturou. Každý regulovaný pojistitel je povinen předkládat úřadu OSFI ověřené roční účetní závěrky a doplňující informace, jakož i zprávu auditorů, zprávu jmenovaného pojistného matematika, zprávu o dynamickém testování kapitálové přiměřenosti, která shrnuje výsledky různých zátěžových testů, a čtvrtletní výkazy kapitálové pozice. Pojistitelé jsou rovněž každoročně povinni vypracovat a na požádání zpřístupnit vlastní posouzení rizik a solventnosti, které uvádí cíl vnitřně stanoveného kapitálu. Orgán OSFI může uzavírat dohody a vyměňovat si informace se zahraničními orgány dohledu; v červenci 2012 přistoupil k memorandu IAIS. Orgán OSFI je vázán zákonem o důvěrnosti, podle nějž se veškeré informace týkající se obchodní činnosti či záležitostí finančních institucí podléhajících dohledu nebo týkající se osob, které uvedené informace zpracovávají, získané zaměstnanci OSFI, považují za důvěrné.

(9) Akt, kterým se stanoví revidovaný obezřetnostní rámec pro pojišťovnictví v Mexiku, Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas (LISF), vstoupil v platnost dne 4. dubna 2015. V rámci zákona LISF platí solventnostní kapitálový požadavek (SCR), který se vztahuje na upisovací rizika, finanční rizika a rizika protistran. Zátěžové testy se provádí alespoň jednou ročně (dynamické testování solventnosti). Pro výpočet SCR lze podle mexického režimu používat buď standardní vzorec, nebo interní model. Orgánem odpovědným za dohled nad poskytovateli životního a neživotního pojištění v Mexiku je Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF); má nezávislou pravomoc udělovat či odebírat pojišťovnám licence a nejméně jednou ročně provádí zátěžové testy. Pojistitelé musí orgánu CNSF alespoň jednou čtvrtletně vykazovat údaje o své organizaci, činnostech, účetnictví, investicích a kapitálu, rovněž musí poskytovat informace o svých cílech, politikách a postupech při ponechávání, převádění nebo zmírňování rizika a zveřejňovat kvantitativní a kvalitativní informace o svých činnostech, technické a finanční situaci a rizicích. CNSF může spolupracovat a vyměňovat si informace se zahraničními orgány dohledu, pokud byla uzavřena dohoda o výměně informací; v platnosti je řada těchto dohod a CNSF požádal v roce 2010 o přistoupení k memorandu IAIS. Pokud mezi

▼B

CNSF a zahraničním orgánem dohledu existuje dohoda o výměně informací, musí CNSF požádat zahraniční orgán dohledu o jeho předchozí souhlas před zveřejněním informací, které mu tento orgán poskytl. Žádný současný ani bývalý zaměstnanec orgánu CNSF nesmí poskytovat důvěrné informace; požadavky služebního tajemství jsou stanoveny ve vnitrostátních právních předpisech a jakékoli porušení služebního tajemství se postihuje.

(10) Ve Spojených státech je regulace a dohled v oblasti pojištění a zajištění v podstatě prováděn na úrovni jednotlivých států. Pojistitelé musí dodržovat příslušné zákony jednotlivých států, v nichž uzavírají pojistné smlouvy, a dohled nad pojišťovnictvím je v rukou nezávislých státních subjektů dohledu, které spadají pod pojišťovací komisaře. Požadavky kapitálové přiměřenosti na úrovni států vycházejí ze vzorového zákona o kapitálu zohledňujícím rizika (RBC) vypracovaného Sdružením pojišťovacích komisařů USA, který byl přijat všemi státy. Standardní vzorec RBC zahrnuje většinu významných rizik pro každý hlavní druh pojištění (životní pojištění, pojištění majetku, pojištění odpovědnosti a zdravotní pojištění) a umožňuje využití interních modelů pro specifické produkty a rizikové moduly. RBC se vypočítá pomocí koeficientů pro různá aktiva, pojistné, nároky, výdaje a rezervy. Kvantitativní kapitálové požadavky jsou rozděleny do čtyř úrovní s různými zásahy v oblasti dohledu: zásah na úrovni společnosti, regulační opatření, úroveň povolené kontroly a úroveň povinné kontroly. V USA je vlastní posouzení rizik a solventnosti pro pojistitele srovnatelné s posouzením podle směrnice Solventnost II. Pro vykazování údajů a transparentnost existují standardizované vykazovací požadavky, které se týkají zejména obchodní činnosti a výkonnosti, rizikového profilu, metod oceňování a použitých předpokladů, kapitálových požadavků a požadavků v oblasti řízení. Účetní závěrky, včetně stanoviska pojistného matematika i auditora, se zveřejňují. Státní pojišťovací komisaři mohou sdílet důvěrné informace se zahraničními orgány dohledu za předpokladu, že příjemce souhlasí se zachováním důvěrnosti informací. Mohou také uzavírat dohody upravující sdílení a využití důvěrných informací. Mezi orgány dohledu Unie a úřady pro pojišťovnictví v jednotlivých státech byla podepsána řada memorand o porozumění ohledně výměny informací; řada úřadů pro pojišťovnictví v jednotlivých státech je signatářem memoranda IAIS a několik dalších o to nedávno požádalo. Požadavky na důvěrnost, které jsou zahrnuty do právních předpisů jednotlivých států na základě vzorových zákonů NAIC, stanoví, že informace získané státními orgány dohledu jsou důvěrné a že tyto orgány musí zachovat důvěrnost informací získaných od zahraničních orgánů dohledu. Podle právních předpisů v jednotlivých státech jsou zaměstnanci státních orgánů dohledu povinni zachovávat služební tajemství.

▼B

(11) V návaznosti na tato posouzení by solventnostní režimy třetích zemí uvedené v tomto rozhodnutí měly být považovány za režimy splňující kritéria dočasné rovnocennosti stanovená v čl. 227 odst. 5 směrnice 2009/138/ES, s výjimkou pravidel pro kaptivní pojišťovny na Bermudách, které podléhají jinému regulačnímu režimu.

(12) Počáteční období dočasné rovnocennosti podle tohoto rozhodnutí by mělo být deset let. Komise však vedle obecného přezkumu může kdykoliv provést zvláštní přezkum týkající se konkrétní třetí země nebo území, pokud je nutné, aby vzhledem k příslušnému vývoji znovu posoudila rovnocennost stanovenou tímto rozhodnutím. Komise by proto s technickou pomocí orgánu EIOPA měla i nadále sledovat vývoj režimů platných ve třetích zemích, na které se vztahuje toto rozhodnutí, a plnění podmínek, na jejichž základě bylo toto rozhodnutí přijato.

(13) Směrnice 2009/138/ES se použije ode dne 1. ledna 2016. Dočasná rovnocennost stanovená na základě tohoto rozhodnutí by proto měla rovněž platit od uvedeného data,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

▼M1

Článek 1

Solventnostní režimy platné v Austrálii, Brazílii, Kanadě, Mexiku a Spojených státech amerických, které platí pro pojišťovny a zajišťovny se sídlem v těchto zemích, se považují za prozatímně rovnocenné s režimem stanoveným v hlavě I kapitole VI směrnice 2009/138/ES.

▼B

Článek 2

Dočasná rovnocennost se stanoví na dobu 10 let ode dne 1. ledna 2016.

Článek 3

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.